Title of Mss. Jalahala Bandha Carit
Language : Sans
No. of Folios: 13
Materials : pp
Conservation: Preventive/Curative
Performed by KKHL, MCC: GU
National Mission for manuscripts,
New Delhi,
Date : 29.10.06 70

শ্ৰীশ্ৰী বিঘ্ন বিনাশায় গনপতয়ে নমঃ ॥ অথ শ্লোক । দেৱেন্দ্ৰ মৌলি মন্দাৰ মকৰন্দ
কনাৰুনাঃ । বিঘ্নং হৰন্তু হেৰম্ব চৰনাম্বুজ ৰেনবঃ ॥ নাৰায়নং নমস্কৃত নৰঞ্চৈব
নৰোত্তমং । দেৱীং সৰস্বতী চৈব ততো জয় মুদীৰয়েৎ ॥ শ্ৰীশ্ৰী কৃষ্ণায় নমঃ ।
২ অথ বন্দনা ॥ জয় কৃষ্ণ গ্ৰহপতি নমো শতবাৰ । তোমাক সেৱিলে হয় আপদ
উদ্ধাৰ ॥ সৰ্ব্ব গ্ৰহ মূল তুমি কৃষ্ণ ভগবান । তুমি মহা প্ৰভু নমো শিৱ সনাতন ॥
বিবিধ বিধাতা দেৱ ভক্ত দোষ হাৰী । নমো পূৰ্ন ভগৱন্ত মকুন্দ মুৰাৰী ॥ নমো আশুতোষ
হৰ ভকত বৎসল । বিষ্ণু ভোলানাথ ৰূপ কেশব গোপাল ॥ তোমাৰ চৰনে প্ৰভু কৰিয়া
প্ৰনতি । ভূমিত লুটীয়া ময় কৰিলো কাকুতি ॥ অল্প মতি হৈয়া ময় ভৈলো হো যুযুত ।

গ্ৰহ কথা ৰচিবাক চিন্তিছো মনত ॥ জ্ঞান শূন্য পামৰ ময় পশিলো শৰণে । কৃপা কৰা
গ্ৰহ দেৱ তোমাৰ চৰণে ॥ সৰ্বে অৰ্থে আছা কৃষ্ণ গ্ৰহ সদাৱৰ । প্ৰণাম কৰিলো
আৰে বিষ্ণু গ্ৰহেশ্বৰ ॥ মূল ~~[illegible]~~ তন্ত্ৰ হেতে ময় বুজিয়া কাহিনী । পদ বন্ধে বিৰচিলো
শুছোৱা বিদ্যীনি ॥ পদে মূলে বিস্মৃশা কৰিবা বন্ধুগন । অমিল দেখিলে তেন্তে
২/ দোষিবা তেখন ॥ ভক্তি হীন মূৰ্খ ময় ভাষিলো শ্লোকক । সকলোৰে বোধ-গম্য কৰিলো-
ভাষাক ॥ দোষা দোষ নধৰিবা মোহোৰ পদত । গোবিন্দৰ লীলা বুলি ক্ষেমিবা সতত ॥
গ্ৰহ-বিষ্ট দৈব-দোষ কিমতে গুছিব । শুনিয়োক গুপ্ত কথা যিমতে তাৰিব ॥ বড়াসুটা আগ-
-পাচ ভুল-ভ্ৰান্তি যত । সন্ত গুণে ক্ষেমা কৰা পদে দোষ তত ॥ কৃষ্ণৰ অৰুণ পাৰ

ধৰিয়া শীৰত । শিব দুৰ্গা স্মাৰি ময় কৰিলো বেকত ॥ অথ কথা ॥ শুনা আৰে
পূৰ্ব্ব কথা পৰম শোভন । শিৱলীলা বুলি আক বুজিবা সুজন ॥ নান্দি মহাকাল নামে
দুই ভাই ছিলে । দুহানো প্ৰিতীতে থাকে শিৱভক্তি বলে ॥ এক দিনা ৰঙ্গ মনে কৈলাস
শিখৰে । ভ্ৰমন্ত সুমেৰু শৃঙ্গে আনন্দে বিহাৰে ॥ দুহানো ভিতৰে বন্ধু আলাপ
৩। কৰন্ত ॥ হৰ গৌৰী সম্বাদক ভক্তিৰে শোধন্ত ॥ নান্দি বোলে শুনা গুপ্ত ভ্ৰাতা মহাকাল ।
আখ্যান বৃত্তান্ত কথা শুনিলে [illegible] বিভোল ॥ মহাকালে বুলিলেক মধুৰ বচনে ॥ কোয়া
তেন্তে বিবৰন শুনো এক মনে ॥ নান্দি বোলে কৰ্ণভাৰ সাদৰে শুনিবা । হৰ গৌৰী
লীলা ইতো ৰহস্য বুজিবা ॥ ইহাক শুনিলে হই আপদে তৰন । পাৰ্ব্বতী হন্তে

কথা প্ৰকাশে নিপুন ॥ শনি ৰাহু কেতু তিনি গ্ৰহ মধ্যে সাৰ। যাঁহাক ধৰিবে তিতো-
নাহিকে নিস্তাৰ ॥ তিনি গ্ৰহে ধৰি লোক ধ্বংসিছে সততে। গোঁসানীয়ে হুনি-গাথি
দুঃখিত মনতে ॥ প্ৰাণীৰ দুৰ্গতি দেখি পাৰ্ব্বতী সুন্দৰি। ম্লান মনে সুধিলেক হৰক
গোহাৰি ॥ বৃদ্ধ মনে বসি আছে ভোলা মহেশ্বৰে। মেৰু পৃষ্ঠে সিংহাসনে পৰ্ব্বত-
৪। শিখৰে ॥ হাতি পদম লৈয়া দেৱী প্ৰশ্নক সুধিলা। গ্ৰহ পীড়া দেখি মোৰ হিয়া
নশাহিলা ॥ গ্ৰহদোষ মহা বিষ্ঠ ~~[illegible]~~ জানন্ত জগতে। তদোপশমৰ তত্ত্ব বুজিবো তোমাতে ॥
হৰ সন্নিধানে গৌৰী প্ৰশ্নক কৰিলা। আগুকান কৰি কথা উত্তৰ নিদিলা ॥
ভাঙৰ চিলিম লৈয়া হোঁপে মনে মনে। ভৱানীৰ প্ৰশ্ন বাক্য নুশুনন্তে কানে ॥

বৌয়াঁ-কুঁয়া হৈয়া জায় বদন হৰৰ । ইন্দ্ৰাবৃত দশো দিশ চানি চানে কৰ ॥
মোকোটা মাৰিয়া দেৱী সঘনে বুলিলা । ভাস্কৰ জালত কান গবুৰ বুজিলা ॥
মুখ ওলো মায়া মাত্ৰ নিটুকি ৰাহিলা । এহিমতে অৰ্থ-কাড়ি নাশিল পগলা ॥
দীৰ্ঘ শ্বাস এৰি শেষী মনে খেদ কৰে । এনেতে চেতন লভি দেখে দেৱী হৰে ॥
৩। সৰ্ব্বজ্ঞান হৰে পাছে ওচৰ চাপিয়া । মৃদু হাস্যে শোধে কথা দেৱীক চাহিয়া ॥
কিহেতু মলিন মুখ তৈঁই কৰা প্ৰিয়া । অসন্তোষি মন দেখো কিসক লাগিয়া ॥ ক্ষণমাত্ৰ-
বিৰাম্বৰ নিদিয়া আজুৰি । বিজয়া সেবন কালে ধৰাহা আবৰি ॥ শয়নে ভোজনে মই সুখ
নাহি পাও । তোমা সম খাৰি নাহি দেখো কেতিয়াও ॥ সৰ্ব্বদা বখানি আছো যত লোৰা মাঝে

তথাপি তাপিতি নাই বুজিলো এখনে ॥ নব্য নব্য কথা তুমি মনত ভাবিয়া । মনে মনে
শোধী মোক তৰানি নিদিয়া ॥ সখ্যা পুৰা পৰাপৰ নকৰা বিচাৰ । সুস্মা সুস্থূ ভেদ নাই
বলাকা অপাৰ ॥ যেচ্ যেছাই বেক্ বেকাই ক্ষাতি ক্ষলো নাই । সংসাৰৰ মায়া চক্রে পাৰিলা
মেৰাই ॥ ব্রহ্মাদি ৰূপে হবে বুলিলা বচন । ভাণ্ডৰ চিলিম পাছে ৰাখিলা তেখন ॥
৮। হৰৰ গৌৰীৰ বানী শুনিলা ভবানী । কৰযোৰে নতি-নেত্রে পদ্ম দিলা আনি ॥ কিনো দোষ
মোৰ প্রভু অবলা অজ্ঞলা । যিহুকে সিহুকে শোধৌ জানো তুমি ভোলা ॥ এহি মাত্রে
বুজিলোহো তোমাৰ আশয় । কথা শুধিলন্তে লাগে জগৰ সদায় ॥ অদ্যাবধি কোনো কথা
নোশোধৌ তোমাত । ওকোটা-মোকোটা মাত * নুশুনো কানত ॥ * এহি মতে দেবী পাছে বেজাৰৰ
*: সহিত শোয়াৰো মই জেকেৰা কেটেৰা । ৰাজকন্যা হৈয়া আবে সেবিছো ভাণ্ডৰা ॥

মনে। উত্তৰ দিলেক তাঙ্কে নিৰিখী নয়নে ॥ শুনি হৰে মৌনি হৈয়া সাৱতি ধৰিলা।
দেৱী দুঃখ মন বুজি আশ্বাসী বুলিলা ॥ অন্তৰ্যামী ভগৱান লীলা দেখাৱন্ত। আথেবেথে
প্ৰিতী বাক্য আপুনি কৰন্ত ॥ তেহেঁ মোহঁ এবাঁ প্ৰিয়া নকৰা বেজাৰ। তাহঁৰা পগলা বুলি ক্ষেমি
শোধা সাৰ ॥ এৱমাদি বাক্যে হৰে দেৱীক প্ৰবোধি। শুনি দেৱী হৰ্ষে প্ৰশ্ন কৰন্ত আৰাধি ॥
৭। ~~[illegible]~~ কৃতাঞ্জলী কৰি দেৱী মেলিলা কাহিনী। তিনি গ্ৰহ কথা মোক কোৱা শূলপাণি ॥ এহি হৰে
প্ৰশ্ন মোৰ কৰিলো বেকত। সাৰতত্ত্ব কথা শুনো তোমাৰ মুখত ॥ ঈষৎ হাঁসিয়া হৰে
তথাস্তু বুলিলা। দেৱী সন্নিকৰ্তে প্ৰভু প্ৰকট কৰিলা ॥ মূল মুখ্য তিনি গ্ৰহ শনি ৰাহু কেতু।
প্ৰাণীক ধৰিয়া কৰে সৰ্ব্বনাশ কিন্তু ॥ মহা দুঃখ কষ্ট দিয়া যমালয় কৰে। কিমতে এৰাব

পীড়া নৰে নিৰন্তৰে ॥ সংক্ষেপে কহিবো তাৰ বিহিত বিধান । কনভাৰ শুনা প্ৰিয়া বাসনা
খণ্ডন ॥ অতি গূঢ় হৈতো তত্ত্ব বুজিবা সম্প্ৰতি । তব স্নেহে ব্যক্ত কৰো বোলে পশুপতি ॥
শনি ৰাহু কেতু গ্ৰহ মোহোৰ সঙ্গত । বিহাৰ কৰিছে সদা মেৰু শীখৰত ॥ নবগ্ৰহ মধ্যে
হৈতো পৰম দুৰ্জন । মহা লোভি মহা ক্ৰোধী পালাসি নিপুন ॥ কৰ্ম্মা কৰ্ম্ম দোষা দোষ
৮। কৰা চাঁদি ফুৰে । যাঁহাক ধৰিয়ে হৈতো প্ৰলয় অন্তৰে ॥ মন্দ অনন্দিন বাৰে গ্ৰহদোষ ঘটে ।
সময়া সময়ে ধৰে প্ৰানীক বিকটে ॥ এহি হেতু মম সঙ্গে দিলোহো বসতি । উচ পিচ কৰি
থাকে সৰ্ব্বদা কুমতি ॥ ইসবৰ দৃষ্টি হৈতে যিমতে উদ্ধাৰ । শুনিলে মঙ্গল হোৱে তাপৰ নিস্তাৰ ॥
পূৰ্ব্বে এক ভক্ত মোৰ আছিল পিঙ্গলা । তাৰ গোপ্য তত্ত্ব শুনা অভয়া মঙ্গলা ॥ নানা বিধি-

পাপ সিতো কৰিলে অপাৰ। সুখ শান্তি নাই তাৰ জনম বিকাৰ ॥ মম সঙ্গে থাকি পাপ
কৰিল গোপনে। দ্বিগুণ ভৈলেক দোষ গ্ৰহ দৃষ্টি মানে ॥ ৰোগাৰিষ্ট গ্ৰহাৰিষ্ট সবেও
বেড়িল। কোনো মতে নিস্তাৰৰ হেতু নিমিলিল ॥ [redacted] শেষান্তে সুমতি লভি কৈলাসে
বসতি। পাপতাপ উদ্ধাৰৰ কৰিল যুগুতি ॥ মোহোৰ চৰণ সিতো সেৱে এক মনে।
৭। দিবানীশি মোৰ নাম উচ্চাৰে বদনে ॥ সেবাৰ কাৰণে পাপ গুচিল সকলো। নিশ্চয়ে
জানিবা প্ৰিয়া তোমাত কহিলো ॥ দেৱী বোলে শুনা কথা প্ৰভু প্ৰাণপতি। কিনামে
পিঙ্গলা সেবি পালে সোহি গতি ॥ শিৱে বোলে শুনা দেবি মোহোৰ বচন। কহিবো
তোমাৰ আগে তাৰ বিবৰণ ॥ অতি গূঢ় ইতো নাম জানিবা নিশ্চই। প্ৰকাশিবো তব অগ্ৰে

কহিলো বুজাই ॥ নামৰ মহিমা উগ্ৰ বুজিবা পাৰাতি । শৰীৰৰ মল দুঃখ সদা নিয়ে কাটি ॥
হৃদিগতে ধৰি যিতো সৰ্ব্বদা ভজন্ত । নাম প্ৰভাৱতে সিতো মুকুতি লভন্ত ॥ হেটী ৰাতি তাপি
মোনি যত দেখা মানে । নাম মাত্ৰ গাবে মোৰ বাসিয়া গোপনে ॥ নাম মন্ত্ৰ নাম যন্ত্ৰ
নাম তন্ত্ৰ সাৰ । কলিত তৰণ গুৰি নাম জপে মোৰ ॥ কলিযুগে আন গতি নহৈবে সুলভ ।
১০। ব্ৰত যজ্ঞ হোম তপ দানাদি দুৰ্ল্লভ ॥ অল্প আয়ু তেজ শক্তি প্ৰাণীৰ হৈবেক । কিমতে কঠোৰ
শ্ৰম কোনে কৰিবেক ॥ এহি হেতু জানা দেৱী সুগম উপাই । নাম মাত্ৰ সাৰ কৰি
জপিব মনাই ॥ শ্ৰৱন কীৰ্ত্তন সদা বন্দন অৰ্চ্চন । ভক্তি প্ৰেমে কৰে যিতো আসাদ্‌তৰন ॥
সহস্ৰ সহস্ৰ নাম আছয় মোহৰ । তান মধ্যে অষ্টোত্তৰ শত নাম সাৰ ॥ এহি নাম বলে

দেৱি পিঙ্গলা তাৰিলা। তব অগ্ৰে প্ৰকাশিবো গ্ৰহৰ মঙ্গল ॥ অথ এক আৰ্ত্ত নাম মোহোৰ
বিকাশ। সুলভ কীৰ্ত্তন হৈতো আভাৱে প্ৰকাশ ॥ ভৈৰৱ ভূতাত্মা সিদ্ধ মাংসাশী
সিদ্ধিদঃ। ক্ষেত্ৰজ্ঞ ক্ষেত্ৰিয় কাৰ বটুক ক্ষেত্ৰদঃ ॥ ভূতনাথ বসু তেজী কঙ্কালী কৰাল।
শূলপাণি খড়্গপাণি কাল ক্ষেত্ৰপাল ॥ ভূতাধ্যক্ষ পশুপতি ভিক্ষুক সন্ন্যাসী।
১১। ৰক্তপ প্ৰাণদ কামী তিম্ভ্ৰ ধৰ্মৰাশী ॥ জৃম্ভন মোহন স্তম্ভী মাৰন ক্ষোভন। কাম
পৰাক্ৰম ৰুদ্ৰ পিঙ্গল লোচন ॥ নিৰ্ব্বীকাৰ নিৰাকাৰ সাকাৰ বিকাৰ। আগ্নেয়
ঈশ্বৰ হয়গ্ৰীৱ জ্যোতিশ্বৰ ॥ জন্মজয় মৃত্যুঞ্জয় শম্ভো ত্ৰিজূৰ শঙ্কৰ। ধূৰ্জ্জটী
শান্তিদ স্থানু কলানিধি হৰ ॥ নাগহাৰ নাগকেশ ব্যোমকেশ যোগী। কলাধীৰ

সৰ্পযুক্ত দিগম্বৰ ভোগী ॥ জটাধাৰী মঠাধাৰী ভস্মধাৰী শিৱ। জগতৰ গুৰু
শান্ত শম্ভী মহাদেৱ ॥ ত্ৰিশুলধাৰক বিশ্বনাথ চণ্ডীবৰ। শ্মশানবাসীয় মুণ্ডী-
বিধু অষ্টাধাৰ ॥ কালী মালী কামদেৱ যোগীন্দ্ৰ ভূপতি। ব্যাঘ্ৰচৰ্ম্ম ধাৰী ভূত চক্ৰ
হীনগতি ॥ চৌয়াল্লিছ কপালিক ভোলা মহেশ্বৰ। কামিনী মোহনী কন্দ সৰ্ব্ব
৭৫ গ্ৰহেশ্বৰ ॥ বেদান্ত বাগীশ যম মহীন্দ্ৰ কীৰ্ত্তি। কালেশ্বৰ শূলধাৰ শ্ৰীঅঙ্গ
বিৰাট ॥ আশুতোষ ভক্ত মধ্যে নৱ ঘনশ্যাম। দিকপতি বলিগ্ৰাহী [redacted]-
কৈলাশ আশ্ৰম ॥ কাশীশ্বৰ বৃষস্বামী ডম্বৰু ধাৰক। সৰ্ব্ব সিদ্ধিদাতা বৈদ্য
পাষণ্ড নাশক ॥ তেৱ পাতি হৈছো মই জগত পুজনে। মুখ্য মূল নাম মোৰ কহিলো-

এখনে ॥ এহি অষ্টোত্তৰ শত সাৰ মোৰ নাম ॥ সৰ্ব্বদা পিঙ্গলা জপি কৰন্ত প্ৰণাম ॥
দিবা নিশী ভেদ নাই স্মৰে নাম মাত্ৰ । কণ্ঠস্থ ওষ্ঠাগ্ৰ কৰে শৰীৰ পবিত্ৰ ॥
দিনে দিনে পাপ তাপ ৰোগ মুক্ত ভৈল । মহা সন্তুষ্ট হন্তে আপুনি তৰিল ॥
দেহান্ত সময়ে দেৱী বিষ্ণু দূত আসি । পিঙ্গলাক ধৰি নিল বৈকুণ্ঠে আশ্বাসি ॥
১৩। হৰ মুখ হন্তে গৌৰী শুনিলা কথাক । মৃদু হাস্যে পুনু প্ৰশ্ন কৰিলা প্ৰভুক ॥
কৈলাসে বসতি কৰি তৰিল পিঙ্গলা । তৱ সন্নিহিতে নাম সৰ্ব্বদা জপিলা ॥ এহি ফলে
পাপ তাপ ভস্ম তাৰ ৰোগ । মুক্ত সিদ্ধ হৈয়া পাৱে পিঙ্গলা বিয়োগ ॥ কি মতে
কৈলাস পাব সৰ্ব্ব মৰ্ত্ত্য লোকে । তব সঙ্গ কেন মতে লভিব প্ৰত্যেকে ॥ হৰে বোলে

শুনা প্ৰিয়া কহিবো বুজাই । কলিত সংসাৰি পাপি হৈবেক নিশ্চই ॥ মম সদং
গিৰী বাস অতিব দুৰ্ল্লভ । তীৰ্থ ক্ষেত্ৰে গুৰু সত্ৰে বসাতি সুলভ ॥ সেহি মতে থাকি
মাত্ৰ সদা জপে নাম । তেতে পুৰ্ণ ফল তাৰ মিলিব আৰাম ॥ পঞ্চ শলো পঞ্চ পাপ গ্ৰহ
বিষ্ঠ যত । নামৰ প্ৰভাৱে বংশে যাৰ গৃহে তত ॥ হৰৰ বচন শুনি বুলিলা পাৰ্ব্বতি ।
১৪। অষ্টোত্তৰ শত নাম মুখে নাহে স্তুতি ॥ কিমতে মুকুতি তাৰ কোৱা মোক বাট । প্ৰানীৰ
নিকাৰ দেখি মেলিবো কপাট ॥ হৰে বোলে শুনা গৌৰি তাহাৰ সঙ্কেত ।
শঙ্কৰ সঙ্কেত নাম বুলিব সতত ॥ এহি নাম মাত্ৰ জপে এশ আঠ বাৰ । ত্ৰিসন্ধ্যা
জপিয়া কৰে আপদৰ্উদ্ধাৰ ॥ জপিব নেজানে যিতো নাম মাত্ৰ লৱে । দিবা নিশী–

অবিশ্ৰামে মুখে নাম [illegible] গাবে ॥ শঙ্কৰ সঙ্কট হাৰী জানিবা ভবানি ।
গূঢ় তত্ত্ব প্ৰকাশিলো মোহোৰ কাহীনি ॥ শিৱ মুখে এহিৰূপে শুনিয়া গোঁসানী ।
আনন্দ সাগৰে মগ্ন ভৈলন্ত আপুনি ॥১॥ দুলৰি ॥ শিৱৰ বচন, শুনিয়া গহন,
পাৰ্ব্বতি বুলিলা পাছে । গ্ৰহৰ উৎপত্তি, কোৱা বিশ্বপতি, শুনিবাক মন আছে ॥
১৩। দুঃখ যাই দূৰে, সংসাৰৰ নৰে, সাৰিব গ্ৰহৰ হাত । হেন কথা মোক,
প্ৰভু কহিয়োক, লোকৰ হিতৰ বাট ॥ গ্ৰহৰ কাহিনী, শুনো দিন মনী,
যিমতে তৰিব সুখে । এজন শুনিলে, নিস্তাৰ সকলে, শুনো মই তব মুখে ॥
গ্ৰহ ৰিষ্ট পায়া, পিঙ্গলা তৰিয়া, বৈকুণ্ঠে চলিলা পাছে । সেহি গ্ৰহ নব, জন্ম কোৱা

দেৱ, সৃষ্টি লীলা তব আছে ॥ তব বিনা বলে, ব্ৰহ্মাণ্ড অকলে, কিমতে
সৃজন হোৱে। আদ্য মুৰি কথা, কোৱা প্ৰভু যথা, প্ৰাণীয়ে তৰানি পাৱে ॥
গৌৰীৰ মিনতি, শুনি পশুপতি, বচন বুলিলা সাৰে। শুনিযাহা প্ৰিয়া, [illegible] দেখো
মোৰ মায়া, শ্ৰৱণে সংসাৰি তৰে [illegible] ॥ অতি গুপ্ত ইতো, ৰহস্যাতি সিতো,
১৬। দুৰ্লভ হৰ চৰিত্ৰ। তব প্ৰেমে ভোলা, ভৈলো হো পগলা, মেলিলো কথা [illegible] পৱিত্ৰ ॥
অথ পদ ॥ এহি বুলি মহাদেৱে বুলিলা বচন। এক চিত্তে শুনা কথা কৰিবো বৰ্ণন ॥
পূৰ্ব্বে ভূমণ্ডলে কিছু নাহি আবৰণ। জলময় শূন্যাকাৰ ব্ৰহ্মাণ্ড ভুৱন ॥ সংসাৰ
আধাৰ শূন্য ধূম্ৰাবৃত দিশ। ত্ৰিভাগে বিভক্ত কৰি কৰিলো প্ৰকাশ ॥ স্বৰ্গ মৰ্ত্ত্য পাতালাদি

ত্ৰিখণ্ডে বিদিতে। ত্ৰৈলোক্যাধিপতি ময় বুজিবা বিহিতে ॥ মম দেহ হন্তে ক্ৰমে
ব্ৰহ্মাণ্ড সৃজন। ইন্দ্ৰ বায়ু বহ্নি আদি বহিল তেখন ॥ চৰাচৰ সুৰাসুৰ জাতি ব্ৰাতি
যত। ব্ৰহ্মা বিষ্ণু চন্দ্ৰ সূৰ্য্য ভৈলন্ত বেকত ॥ বৈকুণ্ঠ নৰক নানা ক্ষেত্ৰ তীৰ্থ জন্ম।
প্ৰকৃতি পুৰুষ ৰূপে নিবান্ধিলো কৰ্ম্ম ॥ জগত আধাৰ ৰূপে সাজিয়া সম্প্ৰতি।
১৭। নবগ্ৰহ নক্ষত্ৰাদি বুজিবা প্ৰভৃতি ॥ ৰবি সোম কুজ বুধ গুৰু ভৃগু শনি। ৰাহু
কেতু সহ নবগ্ৰহ দেখা হানি ॥ মোৰ দেহ হন্তে ভৈল সৃজন তাহাৰে। শনি ৰাহু
কেতু উগ্ৰ জানিবা পামৰ ॥ মহাক্ৰুৰ দুৰ্জ্জনাতি তিনি গ্ৰহ সাৰ। সদায়ে প্ৰমত্ত
গ্ৰহ পাষণ্ড আচাৰ ॥ ভূত প্ৰেত দৈত্য যক্ষ ব্ৰহ্মাণ্ডে বিকাশ। এহি মত আদ্যাখ্যান

কৰিলো প্ৰকাশ ॥ তিনি গ্ৰহ মম সঙ্গে দিলো হো বসতি। সুখ শান্তি হৰি
থাকে সৰ্ব্বদা কুমতি ॥ তাঁহাৰ জন্মৰ কথা কহিলো তোমাত। মম নামে শান্তি
তাৰ বুজিবা সতত ॥ গ্ৰহ কৰ্ত্তা গ্ৰহ হৰ্ত্তা শঙ্কৰ কঙ্কৰ। বিঘ্নী কৰ্ত্তা বিঘ্নী হৰ্ত্তা
সংসাৰে প্ৰচাৰ ॥ অগ্নি বায়ু সম্ভূতে ময়ে জ্যোতিৰ্ম্ময়। স্বৰূপে সংসাৰ সৃষ্টি
১৮ কৰিলো নিশ্চয় ॥ তৃণ তৰুলতা বৃক্ষ আদি পত্ৰ যত। পশু পক্ষী বিশ্বময়
মোত হন্তে স্থিত ॥ স্বৰ্গ মৰ্ত্ত্য পাতালাদি মোহৰ শৰীৰ। নদ নদী হ্ৰদ ৰূপে
ভেদিলো সংসাৰ ॥ গ্ৰহ বাৰ তিথী দেব নক্ষত্ৰ গোচৰ। সবেও মোহোৰ অঙ্গ
কহিলোহো সাৰ ॥ যুগ ভেদে নানা ৰূপ ধৰিলো পাৰ্ব্বতি। কলি যুগে তব পাত

ভৈলোহো সম্প্ৰতি ॥ কালাকাল যমাযম ধৰ্ম্মাধৰ্ম্ম কৰ্ম্ম । সৰ্ব্বতে বিদিত আছো বুজা
মোৰ মৰ্ম্ম ॥ দেৱ দেৱী ভূত প্ৰেত গন্ধৰ্ব্ব কিন্নৰ । সবেও মোহোৰে ৰূপ নাহি অন্য
কাৰ ॥ কৈলাসে বসতি কৰো বুলিয়া শঙ্কৰ । নিৰ্ব্বলীৰ্ষ বলি মই জানিবা অসুৰ ॥
খগেশ্বৰ ৰূপে মই বিষ্ণুৰ বাহন । হনুৰূপে ৰামবাহি ৰাক্ষস কাৰন ॥
১৭। গ্ৰহৰূপে বিৰ্ষ্ট দোষ দৰ্শেনৰে যত । যক্ষ ৰক্ষ ৰূপে মই হিংসিবোহো তত ॥
সৰ্ব্ব শাস্ত্ৰ শীৰোমানি বেদ তন্ত্ৰ হুও । নৰৰূপে নৰ সনে মিছা কথা কও ॥
ৰুদ্ৰ উগ্ৰ বুলি লোক জগতে জানই । ত্ৰিলোক কম্পিত থাকে মোহোৰ প্ৰভাই ॥
শিৱ জীৱ বুলি লোক কৰ্ণে কৰে স্তুতি । গ্ৰহ মধ্যে গ্ৰহদেৱে ভজিয়া মুকুতি ॥

সৰসী কাননে ময় গহন বনত। বায়ু ৰূপে থাকো তাতে ভ্ৰমিয়া তথাত॥ ৰজ্ঞ যুগে
ৰাজ্য ভাৱে নৰপতি হুও। ব্ৰহ্ম যুগে তন্ত্ৰী মতে তোমাক বুজাও॥ সত্য যুগে মুক্ত বিষ্ণু
পূৰ্ণ ভক্ত হওঁ। যি মতে যি ৰূপে ভক্তি মুক্তি লাভি ৰওঁ॥ আসুৰী আবাৰ লোকে নানা
দেৱে পূজে। শিৱ লিঙ্গ জায় মোৰ শৰীৰৰ মাজে॥ বিষ্ণু নামে ব্যাপি আছো
20/ সমস্ত ভূতলে। যাক যোগী জপী ব্ৰতী বিচাৰে বিৰলে॥ শিৱ মুখে এৱমাদি শুনিয়া
কাহিনী। মহানন্দ লভি দেৱী বুলিলেক বাণী॥ এহি ৰূপে তুমি ময় নানা লোক মোহো/
নাদি মহাকালে লোহি সাম্যক প্ৰকাশে॥ তোমা মোৰ সম্বাদৰ মুনো ফল শ্ৰুতি।
যাৰ ফলাফল প্ৰাপ্তে [illegible] নৰৰ দুৰ্গতি॥ দেৱীৰ আক্ৰোশে প্ৰভু বিমোহিতা হৈয়া/

ফল শ্ৰুতি কহো বুলি সন্তোষিলা হিয়া ॥ শুনা আৰে হৰ গৌৰী সম্বাদৰ ফল ।
যাক শুনি ভনি সমাপ্ত তৰিব সকল ॥ [illegible] তব মম বাক্য লোপ গ্ৰন্থুৰূপে লেখি ।
হৰ গৌৰী লীলা বুলি পাঠ কৰে দেখি ॥ মহিমা প্ৰবীন হৰ গৌৰীৰ সম্বাদ ।
শ্ৰৱন কীৰ্ত্তন ফলে [illegible] এৰাব প্ৰমাদ ॥ বটুক ভৈৰব হন্তে সঙ্কট মোচন । শুনি ভনি
২৭। পাই লেখি দুৰ্গতি খণ্ডন ॥ শিৱে বোলে [illegible] জানা প্ৰিয়া তুম্পুতে কহিলো । এহি হৰ
গৌৰী কথা আৰে প্ৰকাশিলো ॥ ভক্তি ভাৱে পাঠ কৰি শান্তি লভে মনে । পাপ তাপ
দুঃখ তাৰ ধ্বংস ন দেখনে ॥ বিশ্বাস কৰিয়া যিতো বিশেষ্যা পাইব । এহুৰিষ্ট দেৱ ৰিষ্ট
নিশ্চয়ে খণ্ডিব ॥ জ্বৰ ব্যাধি ভয় ক্লেশ আতাৰব সবে । শ্ৰদ্ধা ভক্তি কৰি যিতো পাঠ কৰে তেৰে ॥

গোপনে কৰিল পাপ প্ৰকাশ নকৰে। এহি তন্ত্ৰ গ্ৰন্থ পাঠে ভৈলহি পাপে তৰে ॥ আপদে প্ৰমাদে
গৃহে শাস্ত্ৰ পাঠ কৰে। ক্ৰমে ক্ৰমে উদ্ধাৰিব কহিলো হো সাৰে ॥ চোৰ অগ্নি ভয় নাই
তাহাৰ ঘৰত। নিয়ম কৰিয়া পাঠ কৰিবে সতত ॥ এৰাব অদ্ভুত সবো ঘটে যত মান।
ঘৰে ৰাখি পুঁথি নিতো কৰয় পৰ্চন ॥ ৰাজভয় মৃত্যুভয় যাৰ সন্দেহ আছে। শাস্ত্ৰ
22। পাঠ পুন্যে নিতো সাৰিবন্ত পাছে ॥ প্ৰভাতে উঠিয়া পুঁথি পাইৰে ভক্তিৰে। গ্ৰহদোষ
দুঃখ ক্লেশ চলিবেক দূৰে ॥ সন্ধ্যা পুঁয়া নিশী কালে কৰিয়া নিয়ম। পাঠ কৰি উদ্ধাৰিব
সঙ্কট বিষম ॥ ভাৰ্য্যা হীন পুত্ৰ হীন আছে যত জন। গৃহ মধ্যে শাস্ত্ৰ পুজা কৰিবে
বিধান ॥ ফল পুষ্প ঘৃত মধু সুগন্ধি চন্দনে। সপ্ত দিন তন্ত্ৰ পুজা কৰিব যতনে ॥

ভাৰ্য্যা পুত্ৰ ধন ধান্য বাঢ়িব নিশ্চয় । মাৰি মাত্ৰ গ্ৰহ ভয় ধ্বংসিবোহো ময় ॥ শনি
ৰাহু কেতু গ্ৰহে পিড়িব নোয়াৰে । সুচাবো সমস্ত দুঃখ চৰন প্ৰহাৰে ॥
গ্ৰহ তিথী বাৰ দোষ নক্ষত্ৰাদি যত । যমাদেও প্ৰজন সিতো জানা মোৰ দূত ॥ যম
নাম শুনে সিতো দূৰেতে বিদূৰ । অসত্য নহৈবে ইতো মোহোৰ বিচাৰ ॥ কহিলোহো
২৩। তত্ত্ব প্ৰিয়া তোমাৰ কোশত । আপদে সম্পদে লোক স্মৰিব মনত ॥ শাস্ত্ৰৰ
ওপৰে ৰাখি ফলফুল যত । বস্ত্ৰ অলংকাৰ দিয়া কৰিব ভূষিত ॥ তদাসনে বসি
তুমি সুখ দুঃখ তাৰা । শাস্ত্ৰপাঠ ফলে গ্ৰহে কৰে হুৰা মুৰা ॥ বিপ্ৰ আবাহনে কৰি শাস্ত্ৰে
পূজে শীৱ । শান্তি মতে দান দিয়া তোষে হয়গ্ৰীৱ ॥ একান্ত মানসে সেৱা কৰিবে প্ৰনাতি ।

হুৰ গোষ্ঠী সম্পাদত তাৰিবে দুৰ্গতি ॥ যেজানে পাহিব যিতো শাস্ত্ৰ মাত্ৰ শুনে। গ্ৰহৰ
আপদে তাক্ৰক্ৰ আৰিব তেখনে ॥ বিষম সঙ্কটে দ্ৰাৰি এহি শাস্ত্ৰ নাই। বিশ্বেল
ধৰিয়া মই আপদ খেদাই ॥ প্ৰত্যুষ প্ৰহৰে শাস্ত্ৰ পঢ়ে যিতো জনে। গদ্যাঘাতে
তাৰ বিঘিনি নাশিবো তেখনে ॥ মধ্যাহ্ন প্ৰহৰে পাঠ কৰিবে বিৰলে। পদাঘাতে
28। দুঃখ ক্লেশ নিবোতকে কালে ॥ সন্ধ্যা কালে শাস্ত্ৰ পাঠ কৰয় অভ্যাস। চক্ৰ মাৰি
তেতিক্ষণে গ্ৰহ কৰো নাশ ॥ ৰাত্ৰি কালে পঢ়ে শাস্ত্ৰ ঘৰৰ ভিতৰে। চেপেনাৰে চেপি
দুঃখ গুচাবো সত্বৰে ॥ দিবানিশি ভেদাভেদ নকৰে যেতিয়া। স্তুতি নতি কৰে লোক
গোপনে বসিয়া ॥ জপ্তাৰে মাৰ্জ্জন কৰো সদা তাৰ ঘৰ। সৰ্ব্ব বিঘিনি ব্যাধি ভয়

নাশি কৰো দুখ ॥ কালা কাল পৰা পৰ নকাৰি বিচাৰ। সৰ্ব্বদা পঠন শাস্ত্ৰ
কৰন্ত সো হোৱে ॥ ব্যাঘ্ৰ চৰ্ম্মাবৃতে মই ৰাখো গ্ৰহ বিধৈ ॥ প্ৰভুত্ব প্ৰতাপে সিতো
থাকিবে আনিষ্টে ॥ কণ্ঠাগ্ৰ কৰিয়া যিতো শাস্ত্ৰক ৰাখিবে। ৰাজাৰ বল্লভ সদা
নিশ্চেক ফুৰিবে ॥ মহাৰণ্যে মহাভয়ে জলে স্থলে যত ॥ সৰ্ব্ব ভয় হাৰী ময় উদ্ধাৰিবে
২৫। দেহত ॥ গো স্ত্ৰী ব্ৰহ্ম বধী উৰ্ব্বানী গমন। নামৰ মাহিমা বলে সমস্ত বিনাশন ॥
ৰাজা প্ৰজা প্ৰিয় হই জানিবা সিজন। কণ্ঠস্থ কৰিয়া শাস্ত্ৰ ৰাখিবে নিপুন ॥
অষ্টোত্তৰ শত নাম যি জনে জপিব। সুৰাপান আদি উগ্ৰ পাপ নাথাকিব ॥
অদ্ভুতাদি অমঙ্গলে গ্ৰহৰ দুৰ্জয়। শীব দুৰ্গা প্ৰিয় সিতো সম্পদ মিলয় ॥ সংক্ৰান্তি-

বাসৰে পাঠ কৰয় যিজনে । মহা সুখি মহা ভোগি হৈবেক অগোনে ॥ অমাবস্যা
তিথী লাভি পঠন কৰিবে । এহি বিধে মুক্ত সিতো সুফল ভুঞ্জিবে ॥ একু তিথী একু বাৰে
পূৰ্ণীমা লভিয়া । কৰিব পঠন মাত্ৰ আনন্দ কৰিয়া ॥ মাসে প্ৰতি দুই বাৰ যিতো
জনে পঢ়ে । ক্ষেত্ৰ ৰাজ্য মধ্যে জন্ম হৈবে বিশ্বী কাৰে ॥ মাসে প্ৰতি তিনিবাৰ
২৮। শ্ৰবন একান্তে । ৰাজলক্ষ্মী বাসিবেক মুক্তি পথ অন্তে ॥ প্ৰতি মাসে সপ্ত
বাৰ কীৰ্ত্তন কৰিব । অতীব দুৰ্লভ পুন্য হাততে লভিব ॥ কহিলো হে সত্য বানী
জানিবা ভবানী । ভক্তি শ্ৰদ্ধা পাঠ বলে উদ্ধাৰে আপুনি ॥ সৰ্ব্ব যজ্ঞ ফল হৈবে অপাৰে
তৰিব । কলি যুগে তন্ত্ৰ মুখ্য দুৰ্গতি খণ্ডিব ॥ কামনা কৰিয়া যদি স্তুতি পাঠ কৰে ।

নিশ্চয় সুসিদ্ধি হৈবে পাইলে ভক্তিয়ে ৷৷ শিবনাম মহা নাম আপদ উদ্ধারি ।
নিত্য কৃত্য পাপ তাপে তরিব সংসারি ৷৷ তপ জপ যোগ যাগ সবে অকারণ ৷
কলিতে আগম শাস্ত্র মত স্মরণ ৷৷ শিব শম্ভো দুর্গা নাম স্মরিলে পবিত্র ।
সর্ব্বতীর্থ মধ্যে বসি শ্রবন চরিত্র ৷৷ দুঃস্বপ্ন দেখিয়া যিতো লোক নাম লয় ।
২৭। সুফল লভিবে সিতো কহিলো নিশ্চয় ৷৷ ভব রোগে মহৌষধী বলিয়া জানিবা ।
কর্ণভরি শুনি যবে সংসার তরিবা ৷৷ শনি রাহু কেতু গ্রহ ভূত বা বেতালে ।
করিব লোয়া যে কিছু লোক নাম গালে ৷৷ দিনে দিনে শ্রীবৃদ্ধি হৈবেক নিশ্চয় ।
কহিলো হো তত্ত্বাখ্যান অন্যথা নহয় ৷৷ কোটি কোটি গাভী দান গঙ্গা স্নান করে ।

হৰগোৱী সম্পাদক মুনি প্ৰাণী তৰে ॥ পৰম অদ্ভুত তত্ত্ব প্ৰকাশ কৰিলো-
তব প্ৰেমে সদা ময় বিভোল থাকিলো ॥ পাপাচাৰী দুৰাবৃত লোকক লুকাবা। গুৰু
দ্ৰোহী ৰাজদ্ৰোহী জনকো নকবা ॥ নাম নিন্দা ভক্ত নিন্দা কৰে যিতো জনে।
তাহাকো নিদিবা ইতো ৰাখিবা যতনে ॥ ধৰ্ম্ম কৰ্ম্ম দ্ৰোহী যিতো অধম পামৰ।
২৭ দেৱী নিন্দা ধৰ্ম্ম নিন্দা যিতো দুৰাচাৰ ॥ তাহাক নকবা ইতো শাস্ত্ৰৰ বিধানে। বিনীত
সাধুৰ আগে প্ৰকাশবা প্ৰমাণ ॥ ভকতে ভকতি কৰি লভিবে মুকুতি। অভকতে নিন্দা
কৰি লভিবে দুৰ্গতি ॥ অমায়ি বৈষ্ণৱে ইতো কৰিবে পূজন। ভক্তি তত্ত্ব বুজি যিতো কৰিবে শ্ৰৱণ ॥
শ্ৰদ্ধাহীন ক্ৰিয়াহীন ভক্তিহীন যিতো। সৰ্ব্বদা কীৰ্ত্তন কৰে মোৰ নাম যিতো ॥ দিব্যগতি

পাইবে জানা নামৰ প্ৰসাদে। সম নাম স্মৃতি ফলে উদ্ধাৰে প্ৰমাদে ॥ শিৱালয় শিৱ পালে
কৰিবে চন্দন। অথবা দেৱীৰ গৃহে কৰিবে পূজন ॥ হৰহৰি লীলা কথা পৰম ৰহস্য।
কলিযুগে মুখ্য মাৰ্গ কৰিলো প্ৰকাশ্য ॥ ভকত বৈষ্ণৱ গোটাই সভা পাতি সবে। পাঞ্চালী
প্ৰবন্ধে শাস্ত্ৰ গাইব আদৰে ॥ নানা বিধি ফলমূল নানা উপহাৰ। নৈবিদ্য প্ৰকাৰে
২৮। নানা গোটাব সম্ভাৰ ॥ ইষ্ট মিত্ৰ বন্ধু বৰ্গ ভকত বৈষ্ণৱে। সবেও একত্ৰে সভা পাতিব
গোৰৱে ॥ গুৰু বিপ্ৰে দিব ক্ষেত্ৰা যথা শক্তি দানে। শাস্ত্ৰ পাঠ ফলাধিক ভক্তি কৰে মানে ॥
কৰিব নোৱাৰে সভা গৃহে পাঠ কৰি। তথাপি লভিব পুন্য আপদক তৰি ॥ যেকত কৰিলো
প্ৰিয়া সত্যতত্ত্ব ইতো। শ্ৰদ্ধা ভক্তি বিশ্বাসত উদ্ধাৰিব চিতো ॥ শিৱৰ ভাষিতো তন্ত্ৰ প্ৰসিদ্ধ

জগতে। নিগূঢ় নামৰ কথা বুজিব গুৰুতে॥ কলিযুগে এহি স্তব সবাৰে প্ৰধান। সৰ্ব্ব-
দেব পুজা তাৰ পাপে পাৰিত্ৰান॥ ব্ৰহ্মা ইন্দ্ৰ আদি দেবে কৰিয়া কীৰ্ত্তন। লভি আছে
মুক্ষ্য ধাম অমৰ ভবন॥ মুণ্ড মালা ধাৰী মম নামে দিগম্বৰ। শোক সৰি
ভক্তি ভাবে হৈব ধনেশ্বৰ॥ দেব গৃহে গুৰু সবে, শাস্ত্ৰক পাহিব। মম নামে স্তুতি-
২৫। পতি অবশ্যে কৰিব॥ বেদ পাঠ ফল তাৰ লভিবে নিশ্চয়। দেব মধ্যে মহা দেব বুজিয়া
ভজয়॥ ধৰ্ম্ম অৰ্থ কাম মোক্ষ্য তন্ত্ৰৰ প্ৰসাদে। পৰ্ণ বন্দন কৰি তাৰিব প্ৰমাদে॥ এহিৰূপে
ফল স্তুতি শুনিয়া ভবানি। সাদৰে প্ৰনাম কৰি চলিলা আপুনি॥ ভোত মাঙ্গি বাক দেৱী
[illegible] ভিতৰে চলিলা। বদনে চুম্বন দিলে প্ৰেমাকষে ভোলা॥ শম্ভি ভক্তে প্ৰকাশিলা শিবৰ

আখ্যান। মহাকালে শুনি শাস্ত্ৰ কহিলা। নিৰ্ম্মান ॥ হৰগোৰী লীলা কথা শুনি দুই
ভাই। নন্দি মহাকাল ভক্ত আনন্দে বেৰাই ॥ দেবাপেক্ষা পুজনীয় উভয়ো ভৈলেক।
শীৱ নাম জপি পাছে বৈকুণ্ঠে গৈলেক ॥ জয় জয় শাস্ত্ৰ এহি পৰম কল্যান। নন্দি
মহাকাল হন্তে ভৈলন্ত সৰ্জ্জন ॥ গ্ৰন্থ মাঙ্গলৰ হেতু পয়াৰে ৰচিলো। সেৱাৰ সুবুলা
৩০। কৰি শ্লোকক ভাঙ্গিলো ॥ মুঢ় মতি পাপি ময় কৰিলো কাকুতি। শঙ্কৰ কিঙ্কৰ
দাসে কৰিয়া প্ৰনতি ॥ পাতেক ছাৰোক আৰে আপদ খুচুক। শিবদুৰ্গা ডাকি নাম কৃষ্ণ-
বুলিয়োক ॥ গ্ৰন্থ মাঙ্গলৰ প্ৰাপ্তি আপদ উদ্ধাৰ। ভনে দ্বিজ গুন হাসে চৰনে কৃষ্ণৰ ॥
হেনজানি সৱৰ লোকে ধৰা কৃষ্ণ নাম। আপদ তৰিয়া ডাকি বোলা ৰাম ৰাম ॥ ॥

॥৩২৮॥ ইতি গ্রন্থোক্ত গ্রহ মণ্ডলৰ আপদ তন্ত্ৰৰ পুথি সমাপ্ত ॥ শ্ৰীং

(গ্রন্থ ৰচয়িতা গোস্বামীৰ পৰিচয়)

আৰে শুনা বন্ধুবৰ্গ মোৰ পৰিচয়। সংক্ষেপে লেখিয়া মই কহিবো বুজায় ॥ জন্মদা বন্ধাৰ
৩১। সত্ৰ সবেও জানয়। স্বপৰ দেশত হৈতো বিখ্যাত হোৱয় ॥ দামোদৰী মুখ্য সত্ৰ বৈষ্ণৱ কাহীনি।
নৰ গ্ৰামে সত্ৰ স্থিতি শুনে মহামানী ॥ আসাম প্ৰদেশে সত্ৰ লোকে প্ৰকট। সৰ্ব্ব জন
প্ৰিয় যেতে দেশত বিখ্যাত ॥ ভাগৱতি সম্প্ৰদায় গৃহস্থি আশ্ৰম। ধৰ্ম্ম প্ৰৱৰ্ত্তন কৰে
কৰিছে বিশ্ৰাম ॥ সেহি সত্ৰে মুখ্য নাই পূৰ্ব্বৰ বৰ্ত্ত। গোবিন্দক সোবি ভক্তে বিহাৰে

সত্ৰত ॥ দামোদৰি পন্থা শ্ৰেষ্ঠ ভাগৱতি ধৰ্ম্ম। শৰণ ভজন দিয়ে যযুৰ্ব্বেদী কৰ্ম্ম॥
এহি সত্ৰে অৱতাৰ প্ৰভু ৰঘুদেৱ। মহা মহা জ্ঞানি জনে কৰিলন্ত সেৱ॥ পৰম পণ্ডিত
প্ৰভু যোগী অগ্ৰগণী। সাধক তপস্বী গুৰু তন্ত্ৰে চূড়ামণী॥ নৰকায়া ধৰি প্ৰভু
সত্ৰত উদিত। ধৰ্ম্ম যোগ আচৰিয়া কৰালে মোহিত॥ ধৰ্ম্মাচাৰ্য্য পদ্ম প্ৰভু সত্ৰে
৩২। অধিকাৰ। তীৰ্থ ক্ষেত্ৰে শীষ্য স্থলে ভ্ৰমে নিৰন্তৰ॥ ধৰ্ম্ম প্ৰৱৰ্ত্তক প্ৰভু উদাৰ পৰম।
অতি বৃদ্ধাৱস্থা লভি সত্ৰত বিশ্ৰাম॥ সুতে জগধাৰী দেৱ ব্ৰাহ্ম ধৰ্ম্ম পালি।
সত্ৰত বিহাৰে প্ৰভু বৈষ্ণৱে আৱৰি॥ পৰম উদাস ভাবে থাকে প্ৰভু সতে।
যোগাভ্যাসে মগ্ন সদা কঠোৰ চৰিত্ৰে॥ স্বয়ংদাস তপস্বীন বেশে তীৰ্থে যান্ত।

ত্ৰিশূল গেৰুৱা বস্ত্ৰে বিষ্ণুৰ প্ৰসঙ্গে ॥ শ্ৰীমদ্বলে নানাক্ষেত্ৰ প্ৰসঙ্গে আচৰণি । বহু শীষ্য
নানা দেশে কৰে মহা জ্ঞানি ॥ এহি গুৰু পিতৃ মোৰ পৰম সন্ন্যাসী । বৈকুণ্ঠে চলিলা
প্ৰভু গোবিন্দ আশ্ৰমী ॥ বংশ শীষ্য ৰাখি প্ৰভু এৰিলেক কায়া । অদ্যাবধি সত্ৰে
৩১/ শ্ৰীধৰ্ম্ম চলে প্ৰবৰ্ত্তায়া ॥ সংক্ষেপে কহিলো মই বংশ পৰিচয় । জখলাবন্ধাৰ সত্ৰে
জনমিলো মই ॥ দ্বিজকুল হাস নাম গোবিন্দ কিঙ্কৰ । আৰ ইতিবৃত্ত কথা কৰিলো প্ৰচাৰ ॥
সন্তে ভক্তে বন্ধু বৰ্গে বুজিবা সুজনে । কৃপা মাগো তাসম্বাৰ ভক্তি প্ৰাণ মনে ॥
হেন জানি শীষ্য ভক্তে ভজা গুৰুৰ পায়ে । ডাকি বোলা ৰাম ৰাম পাতেক এৰায়ে ॥ [illegible] ॥

ইতি ১লা কাৰ্ত্তিক । শকাব্দা ১৮২৭ ।

শ্ৰীশ্ৰী [illegible] দেব শৰ্ম্মা গোস্বামী
জখলাবন্ধা সত্ৰ । নগাঁও